

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MCFADDEN, FREIDA

Iubitul / Freida McFadden ; trad. din lb. engleză: Mihaela
Apetrei. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-377-6

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

FREIDA MCFADDEN

IUBITUL

Traducere din limba engleză de Mihaela Apetrei

Redactor: **Ana-Maria Niculae**

Graficieni copertă: **Teodora Savu, Adelina Gavrilă**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

The Boyfriend

Copyright © 2024 Frieda McFadden

Cover and internal design © 2024 by Sourcebooks

Cover and design by theBookDesigners

Cover photograph © Arcangel/Lee Avison

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

PROLOG

ÎN TRECUT

TOM

Sunt îndrăgostit cu disperare, prosteste, până peste urechi.

O cheamă Daisy. Ne știm de când aveam patru ani. De atunci m-am îndrăgostit de fata asta – da, atât sunt de jalnic. Prima dată am văzut-o la locul de joacă, hrănind verigițe înfometate cu dumicați ruți din sendvișul ei, și singurul lucru la care m-am putut gândi a fost că n-am întâlnit în viața mea făptură mai frumoasă sau mai bună la suflet decât Daisy Driscoll. Și gata, atât mi-a trebuit.

Multă vreme nu i-am spus ce simt. N-am putut. Părea imposibil ca îngerul acesta cu păr auriu, ochi de un albastru-deschis și pielea albă ca porțelanul chiuvetei din baia de la noi de-acasă să simtă măcar a zecea parte din ce simțeam eu pentru ea, așa că nu avea niciun rost să încerc.

Însă, în ultima vreme, lucrurile s-au schimbat.

În ultima vreme, Daisy mă lasă s-o conduc acasă de la școală. Dacă am noroc, mă lasă s-o țin de mână și îmi aruncă acel zâmbet micuț care-i arcuiește buzele roșii ca cireșa și îmi înmoaie genunchii. Parc-aș crede că-și dorește s-o sărut.

Dar mă tem groaznic. Mă tem că, dacă aș încerca, m-ar plesni peste față. Mă tem că, dacă i-aș spune ce simt cu adevărat, m-ar privi cu milă și mi-ar zice că ea nu simte același lucru. Mă tem că s-ar putea să nu mă mai lase vreodată s-o conduc acasă.

Și toate astea nici măcar nu sunt lucrul de care mă tem cel mai mult.

Ce mă înfricoșează de-a dreptul e ca nu cumva, atunci când o să mă aplec ușor s-o sărut, Daisy să mă lase. Sunt înfricoșat ca nu cumva să vrea să fie iubita mea. Sunt înfricoșat ca nu cumva să mă lase să mă strecur în camera ei, când părinții nu sunt acasă, pentru ca, în sfârșit, să putem fi împreună, singuri.

Și sunt îngrozit de-a binelea ca nu cumva, în clipa când o s-o prind singură, să-mi încleștez degetele pe gâtul ei alb și frumos și să strâng până ce o să-i storc din trup ultima fărâamă de viață.

CAPITOLUL 1

ÎN PREZENT

SYDNEY

Cine e acest bărbat și ce s-a întâmplat cu tipul cu care trebuia să mă întâlnesc?

Ar fi trebuit să mă văd cu un bărbat pe nume Kevin, să luăm cina împreună, la ora opt. Mă rog, ar fi trebuit să ne întâlnim să bem ceva în jur de șase – așa e mai simplu să scapi, la o adică –, dar Kevin mi-a trimis mesaj prin aplicația de dating Cynch că ceva îl reține la job:

Nu ne-am putea vedea mai degrabă la cină, la opt?

Fără să mă gândesc prea mult, am acceptat.

Însă Kevin părea chiar simpatic pe când comunicam prin mesaje. Iar în poze era drăguț. *De-a dreptul* drăguț. Avea zâmbetul acela poznaș, cu o sclipire în ochi, iar părul îi cădea pe frunte, adorabil de ciufulit. Ziceai că e Matt Damon tânăr. Am avut parte de o grămadă de întâlniri proaste prin Cynch, însă de data asta am venit aproape optimistă. Ba chiar am ajuns mai devreme la restaurant și am petrecut ultimele zece minute la bar, așteptându-l cu nerăbdare să ajungă.

– Sydney? întrebă bărbatul, postându-se în fața mea.

– Da...?

Mă holbez la el, parcă așteptând să-mi spună că acel Kevin a murit într-un tragic accident cu taxiul, pe drum spre locul de întâlnire, fiindcă tipul ăsta categoric nu e cel pe care-l așteptam. Însă el îmi întinde mâna.

— Sunt Kevin.

Nu mă clintesc de pe scaunul de bar.

— Serios?

OK, hai să spunem lucrurilor pe nume – nimeni nu arată în realitate la fel de bine ca în pozele din aplicația de dating. Adică, na, dacă urmărești să te alegi cu o întâlnire, n-o să te pozezi când te prăvălești din pat dimineța, eventual cu o mahmureală zdravănă. Te aranjezi și tu nițel, faci cam vreo cincizeci de poze din toate unghiurile posibile și cu o duzină de lumini diferite și apoi o alegi pe cea mai bună dintre ele. Pur și simplu, e o chestiune de bun-simț.

Și, hei, poate că acea poză perfectă a fost făcută acum zece ani. Nu sunt de acord cu treaba asta, dar înțeleg de ce procedează astfel oamenii.

Însă tipul ăsta...

În niciun caz nu poate fi același din profilul din Cynch. Nici măcar într-o poză de acum zece ani – *niciodată*. Pur și simplu, nu cred că e același bărbat.

Chiar dacă e o mișcare evident nepotrivită, scot telefonul din geantă și deschid aplicația fix în fața lui. Compar imaginea bărbatului chipeș, cu zâmbet băiețos, cu cel care stă în fața mea. Da, nu-i același.

Bărbatul venit la întâlnire e cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât cel din fotografie, doar piele și os, așa zice, aproape sfrijit. Cred că nici culoarea ochilor nu-i la fel. Părul blond s-a rărit considerabil și ce-a mai rămas din el e lung și prins la spate într-o coadă nepieptănată.

Omul ăsta nu e cel din poză. Așa zice că sunt mai sigură de asta decât de faptul că-mi place să fac plimbări lungi prin Central Park sau să mă uit ore în șir pe Netflix.

— Da, eu sunt, mă asigură falsul Kevin. (Deși, în realitate, tipul din poză e, de fapt, falsul Kevin. Poate că în fotografia aia chiar *este* Matt Damon. Încep să cred că așa stau lucrurile în realitate.)

Dau să protestez cum că n-aduce nici pe departe cu fotografia din aplicație, însă cuvintele sună foarte superficial în mintea mea. OK, da, Kevin arată extrem de diferit față de poza de profil. Dar chiar contează treaba asta? Am tot vorbit prin Cynch și pare un tip destul de simpatic. Ar trebui să-i dau o șansă.

Și, dacă lucrurile nu merg bine, prietena mea Gretchen o să mă sune oricum în vreo douăzeci de minute, cu o scuză inventată ca să mă scoată naibii de-aici. Nicio-dată, dar absolut *niciodată*, nu merg la întâlnire fără un plan de salvare.

— E minunat să ne întâlnim și în persoană, spune adevăratul Kevin. Arăți exact ca în poză.

Oare se așteaptă să-i spun și eu același lucru? E vreun soi de test?

— Oh, răspund.

— Hai să ne așezăm undeva.

Ochim un separeu spre colțul barului. În timp ce ne îndreptăm într-acolo, nu mă pot abține să nu observ cât de înalt e față de mine. Îmi plac bărbații înalți, dar el are mare nevoie să mai pună niște carne pe oase. Mi se pare că merg alături de un măturoid.

— Mă bucur foarte tare că ne-am întâlnit în sfârșit, spune Kevin, strecurându-se pe locul din fața mea.

De ce are coada aia atât de ciufulită? Nu putea și el să se pieptene, măcar pentru întâlnirea de azi?

— Și eu, îi răspund și nici nu-i în totalitate o minciună.

Își coboară privirea asupra mea, cu o expresie aprobatoare pe chipul osos.

— Trebuie să-ți mărturisesc, Sydney, acum că ne-am întâlnit în persoană, că îmi pari cu adevărat femeia perfectă.

— Chiar așa?

— Categorie.

Îmi zâmbește larg.

— Dacă aș închide ochii și mi-aș imagina fata perfectă, aceea ai fi tu.

Uau! Asta chiar e... drăguț. Poate că e cel mai simpatic compliment primit vreodată la o întâlnire. „Îți mulțumesc, adevăratule Kevin.” Încep să mă bucur că am rămas. Și, după cum am zis, îmi plac bărbații înalți, așa încât, chiar dacă arată extrem de diferit față de profilul din aplicație, tot simt un ghimpe mic de atracție.

— Mulțumesc.

— Mă rog, adaugă el, în afară de brațe.

— În afară de brațe?

— Sunt un pic cam fleșcăite, zice și încrețește nasul.

Dar, în afară de asta, ești uau! Așa cum am zis, ești femeia perfectă.

Stai așa. Brațele mele sunt *cam fleșcăite*? Chiar mi-a zis asta?

Mai rău, acum mă stresez să mă uit pe furiș la brațele mele goale. Și de ce-oi fi ales să port o rochie fără mâneci taman în seara asta? N-am decât două astfel de rochii în dulap. Aș fi putut opta pentru ceva cu mâneci, care să-mi ascundă brațele, se pare, hidoase, dar, nu, eu am ales *asta*.

— Pot să vă aduc ceva de băut?

Chelnerița așteaptă în picioare lângă masă, cu sprâncenele ridicate. Îmi desprind privirea de la brațele monstruoase și o ridic spre ea.

— Eu... eu vreau o cola fără zahăr.

— Cola fără zahăr?

Kevin pare ofensat.

— E de-a dreptul plicticos. Ia-ți o băutură adevărată.

Nu beau niciodată alcool la prima întâlnire cu un bărbat găsit pe Cynch. Nu vreau ca judecata să-mi fie influențată în vreun fel.

— Cola fără zahăr *este* o băutură adevărată.

— Ba nu, nu e.

— În fine, e un *lichid*, zic și mă uit la el peste tăblia lipicioasă a mesei de lemn, apoi adaug: Așa că o s-o numesc băutură.

Kevin își dă ochii peste cap spre chelneriță.

— Bine, mie adu-mi o Corona și ei o *cola fără zahăr*.

Apoi îi face cu ochiul și mimează din buze: *îmi pare rău*.

Arunc o privire spre geanta de lângă mine. Când are de gând Gretchen să sune? Am nevoie de un colac de salvare.

Dar poate că nu sunt corectă. Îl cunosc pe Kevin de doar cinci minute. Ar trebui să-i dau mai mult de o șansă. La urma urmei, asta-i motivul pentru care i-am spus lui Gretchen să sune la douăzeci de minute după ora întâlnirii. Cinci minute înseamnă o judecată pripită. Dacă nu-i pot acorda unui tip mai mult de-atât, atunci o să am parte de prime întâlniri încă douăzeci de ani de-acum înainte. Și am împlinit deja treizeci și patru, așa că nu mă bucur de acest lux.

— Sexy ca naiba, comentează Kevin, urmărind-o cu privirea pe chelnerița care a plecat să ne aducă băuturile comandate. Ea *chiar* are brațe superbe.

„Gretchen, unde ești?”

CAPITOLUL 2

— Deci trebuie să plătești 2 000 de dolari ca membru nou în acest grup, îmi explică Kevin, dar, pentru fiecare pachet de vacanță pe care-l vinzi, primești un comision de 5 000 de dolari. E destul de bine, nu?

Tărăsc un cartof prăjit prin dâra de ketchup din farfurie. Au trecut deja patruzeci de minute din întâlnire și, inexplicabil, mă aflu încă aici. Proasta aia de Gretchen! Probabil că se giugiulește cu iubitul sau ceva de genul ăsta și a uitat cu totul de biata de mine. Ba i-am trimis chiar și un mesaj SOS și tot nu m-a sunat.

— În mod sigur pot să te bag și pe tine în grup.

Kevin înfulecă dintr-una din aripioarele cu sos barbecue picant – are un apetit incredibil de sănătos pentru un bărbat atât de slab. L-am atenționat o dată că i s-a împrăștiat sosul pe obraz și atunci l-a șters, dar de fiecare dată când mușcă se murdărește tot. La un moment dat, m-am săturat să-i tot spun că s-a mânjit pe față.

— Vrei s-o sun pe Lois, la sediul central? Asta e o oportunitate extraordinară, Sydney. Ești norocoasă că ai dat peste mine.

— Nu, mulțumesc.

Kevin se întinde și-mi ia paharul cu cola. Când au venit aripioarele, s-a plâns că sunt prea picante și apoi, în decurs de cincisprezece minute, a dat o bere pe gât,

apoi încă una, iar acum a pus stăpânire pe paharul meu cu cola.

— De ce nu? De ce-ai refuza oportunitatea de a face un venit anual cu șase cifre?

— Pentru că e o schemă piramidală?

— O schemă piramidală! chicotește Kevin. De ce-ai crede una ca asta?

— Pentru că sunt contabilă și știu ce e aia o schemă piramidală?

— Nu, pur și simplu nu pricepi, insistă el. Uite, încerc să-ți fac o favoare, Sydney. Ai jobul ăsta super-plicticos, în care rumegi cifre toată ziua. N-ai vrea mai degrabă să faci câteva vânzări pe an și să te relaxezi în restul timpului, în propria casă de vacanță?

Nu știu ce să-i răspund la asta, așa că îmi iau poșeta.

— Mă duc la baie.

Sper că baia are o fereastră pe care să pot s-o șterg de-aici.

Când ajung în toaleta femeilor, descopăr că nu are ferestre, din păcate. Așa că intru într-o cabină să-mi fac nevoile, apoi petrec alte două minute în fața oglinzii, examinându-mi cu grijă brațele „fleșcăite”. Nu arată atât de rău, nu-i așa?

Nu-i așa?

Caut pe Google „exerciții pentru brațe mai subțiri”, dar chiar atunci telefonul se pornește să sune. Pe ecran apare numele lui Gretchen și strâng din dinți. În sfârșit mă sună. După mai mult de patruzeci și cinci de minute nenorocite. Glisez cu degetul pe ecran, să răspund la apel.